

Latife Tekin

Aşk İşaretleri

LATİFE TEKİN

AŞK
İŞARETLERİ

Can Çağdaş

Aşk İşaretleri, Latife Tekin

© 2019, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Metis Yayınları, 1995

Can Yayınları'nda 1. basım: 2019

3. basım: Ekim 2023, İstanbul

Bu kitabın 3. baskısı 2000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Mustafa Çevikdoğan

Editör: Ünver Alibey

Düzeltili: Aylin Samancı Elmasdağ, Burçak Başpınar

Mizanpaj: Bahar Kuru Yerek

Sanat yönetmeni: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Grafik uygulama: Alper Zeki

Baskı ve cilt: Pasifik Ofset

Cihangir Mah. Güvercin Cad. Baha İş Merkezi A Blok No: 3/1 Z. Kat

Avcılar-İstanbul

Sertifika No: 44451

ISBN 978-975-07-4025-1

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Maslak Mah. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza Giz, No: 9/25 Sarıyer/İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

LATİFE TEKİN

AŞK
İŞARETLERİ

ROMAN

♥can

Latife Tekin'in Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Berci Kristin öp Masalları, 2018

Buzdan Kılıçlar, 2018

Gece Dersleri, 2018

Sevgili Arsız Ölüm, 2018

Manves City, 2018

Sürüklenme, 2018

Muinar, 2019

Ormanda Ölüm Yokmuş, 2019

Rüyalar ve Uyanışlar Defteri, 2019

Unutma Bahçesi, 2019

Zamansız, 2022

LATİFE TEKİN, 1957'de Kayseri'de doğdu. Dokuz yaşında ailesiyle İstanbul'a geldi. İlk kitabı *Sevgili Arsız Ölüm* 1983'te çıktı. Ardından *Berci Kristin Çöp Masalları* (1984), *Gece Dersleri* (1986), *Buzdan Kılıçlar* (1989), *Aşk İşaretleri* (1995), "Gümüşlük Akademisi" (öykü, 1997), *Ormanda Ölüm Yokmuş* (2001), Sedat Simavi Ödülü'nü kazandığı *Unutma Bahçesi* (2004), *Muinar* (2006), *Manves City, Sürüklenme* (2018) ve *Zamansız* (2022) adlı romanları, 2009'da *Rüyalar ve Uyanışlar Defteri*, 2020'de de *Altınçayır Vadisi'nin Çocukları* adlı çocuk kitabı yayımlandı. 2019 Erdal Öz Edebiyat Ödülü'ne değer görülen Latife Tekin'in Türkçenin yarına kalacak büyümlü mirası olarak nitelenen romanları İngilizce, Fransızca, Almanca, İtalyanca, Japonca, Felemenkçe ve Farsça başta olmak üzere pek çok dile çevrildi.

Ali'ye

Elimde bir aşk kitabının hayalî ağırlığı var. Kuvvetli bir his, tam bir saflıkla, bu ağırlığın üstüne eğilmemi söylüyor.

Birden, ışıksız bir sadelik doğuyor yüzüme. Ruhumda merhamet ve kederin hışırtısı... İçimde hâlâ kelimeler yoluyla canlanmak isteyen bir hayatın olması garip.

Parlayan iyiliğimdir bu. O güzel hatıra... Bir noktadan savrulmuş ışık tozları... Her sözün binlerce defa kırılarak yansıdığı boşlukta şeklini araması hazin görünüyor bana.

Hayatın tadını, kokusunu taşıyan şeyin sessizlikten yükseldiğini unutmak doğru değil. Şu öylece duran, cevaplanmamış dilsizleşme, susma çağrısı! Kendimizi ortaya koymaya uğraşırken, kalbimizi tarifsiz acılara boğan... İfadesini bulmuş en mükemmel eserde bile vicdanımızı yaralayan bir giz yok muydu? Sessizliğe kavuşmayı arzulayan bir iç çekiş...

Kimi hikâyeler ta uzaklardan gelir. Aslı olmayan bir yerden. Gerçekte yenilmiş olarak. O vakit umutlanmalı herkes. Sırlarımız aydınlanacak!

Kuşların ötüşü sessizliği çoğaltır. Irmağın akışı... Ağaçların, otların hışırtısı da öyle. Rüzgâr sessizlikle uğuldar. İnsanın konuşması?

Varlığınızdaki güzel susuşa yüz çevirip ruhunuzun bütünlüğünü koruyan sessizliğe ihanet ettiniz mi? İnsanın körlükle kendini kurcalarken uyumunu yitirmesi ne acı şey, değil mi? Ömrümüz azap içinde çürüyüp gidecek. Saklamaya gerek yok. Büyü bozuldu. Ölene dek elimizde kirli donlarla gezmeye mahkûm olduk.

Artık karıncalar bizi duymuyor.

Saflıktan eser kalmamış. Uykuyla uyanıklık arasında çektiğim üzüntüyle eğiliyorum elimdeki ağırlığa. Issız gecelerin, uçup giden yankıların katında itibarı olmayan bir hikâye bu. Kahramanları düşmüşlük hissiyle solmuş... Bilinmez pırıltıların dokunuşuyla... "Ezelden ve ebediyette konuşma yoktur." Düşündüm ki beni onlara bağlayan zihindeki gürültüdür. Kendime çekildikçe, sustukça güçleniyor. İyiliğim boşlukta ümitsiz bir yansıma. Kader çoktan varlık kazanmış.

İşittiğim ölümlü sözler...

Onun maceralı sesi beni sardıktan sonra içinde eridiğim aydınlık kelimeler yoluyla keşfedilecek manalı bir âleme dönüştü birden. Dünya ve üstündekiler... İşte, her şeyden ayrı, büyüleyen bir yüz vardı. Koyu gözlerinde kuruntulu bir ifade... Söyleyen ağızyla cisimleşmiş...

Gençlikleri, çaresizlikleriyle bana benzeyen, aynı hayretle uyanmış başkaları gibi, herkese bağışlanmayan

bir anlayışın ona bağışlanmış olduğuna inandım, onun diline sığındım ben de.

Hayır... Sesinin dalgalarına düşüncesiz bırakmıştım kendimi. Soluğu öylesine güçlüydü ki. Üfleyip estirdiği hava varlığımın derinliklerine doğru akıyor, anlattıklarını ruhumla işitiyordum sanki. İnsan kaderini vaat eden kişiyle karşılaşır da onu saflıkla, merakla dinlemez mi?

Sırrına her şey yaşanıp bittikten sonra erebildiğim gizli gülüş yüzümde canlanıyor. Ansızın, alaycı bir hayal gibi... İçimizin boşluğundan yansıyan ışınları, önyargı gücüyle kırdığını anlamak neyi değiştirir? Gözlerim gözleriyle dolduğu an, sonsuzluktan çıkararak çekici bakışıyla ömrüm işaretlenmiş.

Onu gördüğüm, cümlelerine kapıldığım günü unutmam imkânsız. Soğuk, fırtınalı bir hava... Rüzgâr, gücünü ta derinden duyurarak esiyor. Sırtında siyah, eski bir palto... Elindeki plastik kutudan bir koku yayılıyor. Tatlı, yapay bir koku... Hava saçlarımın arasında inliyor. Umursamıyorum. Onda doğaüstü bir güç var. Ucuz bir araba kokusunu ümitsizce kapanmış güneşten, kükreyen rüzgârdan daha önemli kılabiliyor!

Dilinin görünmez ışığıyla büyülenip içine düşeceğimiz havai tuzağını örüyor! Varlığının nedeni bu.

Kokuyu, ani bir arzuya kapılıp geceleyin bir taksiden çalmış. İmalı, çarpıcı sesiyle, yüksek titreşimler yaparak öyle bir anlatıyor ki, alelade bir kutu, mucizeli bir kutuya dönüşüyor elinde. Sanki hayatın bütün anlamı onda toplanmış. Doğaya, insana ait ağırlıkların içinde eridiği benzersiz bir koku bu.

Birbirimizin nefesini içerek, duyduğumuz gerginliğin anlamını bilmeden, gitgide çoğalan bir istekle kutuyu koklamaya başladık. Yüzü ağızlarımızdan savrulan buharla perdelenmiş, daha da gizlilik kazanmıştı. İnce, süzgün bakışıyla bakışlarımızı kıran ulaşılmaz gözler, çekilmiş, kısık bir gülüşle katılıyordu. Koku herhalde başıma vurmuştu. Yüreğim zehirlenmişti de bakışını zihnimde uyanan bir hayalle mi karıştırıyordum? Hükmeden, nerden geldiği bilinmeyen sesini içimin derinliklerinde duyunca benliğim çarpılmıştı sanki. Bir değişimden geçiyordum ama ne ruhumdan bir itiraz yükselmişti ne de gövdemden bir uyarı. Kelimelerin uçurumuna düşeceğim, hayatımın yanıltıcı gölgeler ortasında geçeceği aklıma mı gelirdi?

Başkalarıyla yarışarak, dokunaklı bir saflıkla –sözde ona sunulmuş– kutuyu kokluyordum. Yabancı duygular, düşünceler, hayallerle dolarak. Birden, sonsuz bir yetkiyle yüceltilmiş gibi, taksi şoförlerine acımaya başladım. Alaycı, küçümseyen bir acımaydı bu.

Koku ellerimde solarken ince bir akışla içime sızan onun ruhuydu herhalde. Bütünüyle varlığının, açıklanmaz gücünün etkisinde kalmış, aynı zamanda da bir yüksekliğe hâkim olmuştum. İnsanlar gülünç niyetleri olan canlılar gibi görünüyorlardı gözüme.

Olanca nefesimle kokusunu içtiğim kutu anlamını kaybedip yalınlaşmıştı. Öyle ki, bu kez değersizliğiyle çekiyor, ürpertiyordu beni. Kim bilir hangi esintili aklın ürünüydü bu. Hangi dürtüyle tasarlanmış... Alıcıları kimler? Varsayımlar ileri sürerek gülüyor, içten gelen bir neşeyle küçümsüyordum onları. Rüzgârın dalgalarından sıyrılmış, garip bir biçimde ele geçirdiğim üstünlüğün, kendimi farklı ve yukarıda hissetmenin keyfini çıkarıyordum.

Bu renkler, hayallerle dolu hava sergilediğimiz zayıflıktan sonra bize bir armağan gibi sunulmuştu. Sonsuz bir boyun eğmeyle solunuyor, insanda alışkanlık yapıyordu.

Adım bir daha sessizlikle yankılanmayacakmış! Kim umursar bunu? Ruhum ve gövdem tam da böyle kamaşmışken. Bütün dikkatim gözlerimde toplanmıştı sanki. Dünyayı dışarıdan görüyor, kalbimde kaynaşan duyguların sönmesinden, ahenkle solmaktan korkuyordum. Kulaklarım sonu belirsiz, karanlık bir maceraya dalmış. Konuşa konuşa masumiyetini kaybetmiş bir sefil, farelerin kemirdiği paltosuna gömülmüş, hayatı dile döküyordu.

Bilmiyorum neden bütün ayartıcı cümleler ona bağışlanmış. Davranışlarımızın anlamı... İçimizdeki sırlar... Gövdemizden, ruhumuzdan yayılan görünmez ışınlar boşlukta sessizce yol alır. Ve tabiatın diğer unsurlarıyla varlığımız arasında gizli bir bağ kurulmaz mı? Hayır... Onun engin görüşü sayesinde, yüzümüzde bir duygu izi bırakıp kavrayışımızın ötesine geçen tek bir esinti kalmadı. Öyle bir duyma gücü ki, ruhumuz derinden derine, gizlice ürperemez oldu. Ondan habersiz kalbimiz, kirpiklerimizle, kirpiklerimiz otlarla fısıldaşamıyor. Sessizliğe ulaşmak isteyen her iç çekişi yüzlerce kelimeyle kuşatıyordu. Garip şey... insan, yüzündeki belli belirsiz bir seğirmeye, kaslarının en hafif esneyişine yoğunlaşan birine bağlanıyor.

Hayatımızın hikâyesi uğursuz bir tutkuyla örülecekse...

Gövdesi yüzünü ve ellerini bir kasıtle önde bırakıp geri çekilmiş. Hafifleye hafifleye solan sözlerimizi anlamlandırıp davranışlarımızı yorumlarken göz alıcı bir canlılıkla uçuşuyor elleri. Havanın derinliklerine doğru işaretler estirerek. Avcı kuşların amansız kanatları gibi... Işıltısıyla insanı oyalayıp etrafına bir çırpıda esrarlı, yasak bir alan ören hünerli eller, gövdesinin gövdelerimizle temasını, hayata karşı bir uyanıklıkla denetliyordu. Parmak uçlarında şaşmaz bir duyarlılık.

Boşlukta uç veren düşünceler ancak bu ellere doğabilir!

Bize öyle gelirdi ki, kanımıza girecek kelimelere önce parmaklarıyla dokunuyor. "Camlar pırıl pırıl şimdi. Pencereceler çıplak. Yarın bayram." Kesik kesik içimize sokulan engin bir mırıltı... "Enayiler perdelerini yıkadılar. Evlerin içine bakma zamanı. Tüller kurumadan gidip görelim."

Paltosunun ağırlığını yumuşak adımlarla dengeleyerek önümüz sıra, şaşırtıcı bir hafiflikle süzülüyordu. Işıksız elleri, ulaşılmaz gözleri gibi yürüyüşü de olağan değil. Sanki bizi görünmez şeylerin seyrine götüren bir hayalet. "İşte, rutubet kuşlarının hayat bulduğu yer..." Kahkahasıyla havadaki sesleri silerek yaşadığımız evlere gülüyordu. "Divan ve soba yaratıkları için yapılmış evler..." Parmaklarına doğan kelimeler çarpıcı bir düzenle dilinden döküldükçe, anlıyorduk ki "düşlerdeki gibi sebepsiz" dediği sokaklarda, kendimizi bilmeden, gözümüzde bütün yüzeyleri genişletip büyüten bir ışıkla dolanmışız.

Harap, iğreti evlerimize, evlerimizin döküldüğü sokaklara yıllar boyu hiç kimsenin bakmadığı, bakamadığı gibi bakmış ve her şeyin kendisine görüldüğü biçimde gözlerimize dolacağı ânı hayal etmiş olmalıydı. Yoksa nasıl "ben böyle anlar için yaşıyorum" diyebilir?

Bütün pencereler çıplaktı. Havada ruha işleyen bir beyazlık... Ufuktan akıp gelen bir tül dalgası... Her yerden su sızıyordu. Kat kat aşınmış, sıvasız duvar diplerinde solmuş köpükler... Pis birikintilerin çevresinde içten bir ilgiyle dönüyor, Nezir'in sesine tutunarak ışığın çizdiği karmakarışık biçimlere, başımızın üstünde kıvrılan aydınlığa dalıyorduk. Rüzgârın tüllere dolanıp hışırtyla sönüşüne... Kuruldukları günden beri sanki böyle boş pencereydi bu evler. Küçücük pırlıtlı camları görmeyen gözlere benziyordu. Bu camlardan ne içeri ne dışarı bakılmış... Gözlerimizde görmememiz gereken, yasak bir görüntüyle kalakalmıştık. Keyifle yanan kalplerimiz donmuş, buz kesmişti birden. Korkunç soğuma! Yaşadığımız dünya aydınlıkla ışığın karanlık yüzü arasında titreyen bir manzaraya dönüşüvermişti. Bizi öylece, dışında bırakarak...

"Fena mı? Kurtuldunuz işte!" Her duruma hazırlıklı sesiyle, içine düştüğümüz boşluğu dolduruyordu Nezir. "Babalarınıza bir daha bayramlık için yalvarmayacaksınız."

Hızla kayıp gidecek süreksiz bir görüntü harflerle kuşatılıyor, ışığın anlık bir oyunu olmaktan çıkıyordu böylece. "Aptallar, dinleyin uğultuyu," diyordu bize. "Havada dilekler, dualar uçuşuyor, gökyüzünün kapıları garibanların nefesiyle açılıp kapanıyor." Ve üstün varlıkların âleminden yansıyan görüntü sadece bizim gözlerimize vuruyordu. Büyük ödül!

Yerinden oynayan bakışlarımız Nezir'in paltosunu şöyle bir savurup çevremizde dönmesiyle bambaşka bir manaya çekiliyordu. Bir çırpıda söylediği şeyleri kavramaktan âciz olduğumuzu görüp sonsuz bir ümitle çarpılmışız gibi... Onunla, canlı cansız bütün varlıkların ruhuna, özüne girip ürpertici sırları seyredebiliriz!

Yüzümüze üflediği, bir an kendimizden geçerek solduğumuz ima gururumuzu okşuyor, içimizi güçlü duyguların, güçlü algıların özlemiyle dolduruyordu. Işığın tatlı, yumuşak düşüşüyle hafiflememizi, cıvıldaşarak sokaklara dağılmamızı engelliyor, koyu karanlık gözle-riyle zapt ediyordu bizi. Tepemizde ıslak ıslak parlayan tüller, sokaklar, yaşadığımız evler, onu korkulu bir hayranlıkla süzerken gerilere doğru uçup gidiyordu. Yokluğun dışımıza çekilen görüntüsü zihinlerimizde öylece yer edebilir. Bizden ayrı ve uzak... Bunu mümkün kıla-cak kudretli bir insan gibi sunuyordu kendini.

Cılız gövdelerimiz düşlerimizi güçlkle ısıtan soba-ların başından küf kokan yorganların altına, sessiz rüya-lardan çamurlu sokaklara sürüklenmiş ve ömrümüzün sonuna dek sürüklenecek de olsa, aklımızı kurtarabiliriz.

Dinlemeli ve içine doğduğumuz gerçeğe, onun gibi yükseklerden, uzaklardan seslenmeyi öğrenmeliydik. Çığ-lıkların, küfürlerin, inlemelerin rüzgâra karışıp sessizliği çoğaltarak estiği ıssızlıkta kaybolup gitmek istemiyorsak. Verdiği ilham, saf yüreklerimizi nasıl titretmesin?

Acemi ellerimize uğramayan düşünceler ellerine doğdukça merakla ürperiyorduk. Bir gün gözlerimize do-lan dünyayla ve zihnimizdeki yansımalarla kelimeler ara-sında anlamlı bağlar kurarak konuşabilecek miyiz acaba?

Uyandırdığı heves sesleri uçsuz bucaksız gündüzde yitip giden, cümleleri dayanıksız, bakıldığını bilmeyen ve bakıldığı duygusuyla bakamayan –Nezir’in deyimiy-le gözleri manevrasız– insanların dünyasından sıçrayarak gönüllerimize ulaşıyordu.

Ama... havaya hükmetmek ona mahsus!

Birden kendine kapanıyor, çevresindeki yasak alan ürkütücü bir hızla genişliyordu. Öfkeyle parlayan gözle-

rinde, gövdelerimizi dağlayan bir uyarı... Varlığımızı kuşatan esintilerin neyi işaret ettiğini sadece o bilebilir! Sessizlikten başka hatırlayabileceğimiz bir şey yok. Soğuk, alaycı bir gülüş ağzının kenarında zalim bir aydınlıkla ışıldıyordu.

Sustuğu anda hayat eğri büğrü gölgelerde eriyor, solgun biçimlere sinerek yoksul, karmakarışık bir dünyanın içine çekiliyordu. Varlığımız anlamsızlaşıyor, ağarmış duvarların gerisinde, gövdemizle bir ahenk titreyen adımızla gezinirken Nezir yanımızda beliriyor, “Ne cehennem ama değil mi, hah hah ha!” diyerek bizi alıp yükseklere çıkarıyordu. “Hissediyor musunuz kimim? Hayatı sahipsiz sanmayın. Sesimle gidip gelir.”

Bir çekilmeyle canlanıyorduk işte. Hiç olmaktan kıl payı kurtulduğumuza sevinelim! Kibirle süzülen gözlerine ne görmek istediğimizi, ne umduğumuzu bilmeden bakıyor, varlığımızın derinliklerine doğru akan sesini ruhumuzla dinlemeye koyuluyorduk yine. Ve aynı düşünürperiyorduk. Kendimizden ummadığımız sözler sanki Nezir’in bir işaretiyle ağzımızdan dökülecek.

Tazelendiğimizi hissederek hissetmez Nezir enerjimizi çekip ruhumuzu buruşturuyor, içimizi aydınlatan ışık kırılıp eriyordu. Acınası bir solgunluk...

Her şeye hâkim olunan yükseklikte, sözlerinin halesine tutunarak durabiliyoruz!

Hafif ve sallantılı gövdelerimiz... Kulaklarımızda ıslık gibi öten, sonu gelmez bir gülüş boyunca doluyoruz. Siliniyor gözlerimizi kör eden ışık. İlk kez gördüğümüz ne? Bizi hatırlamayan bir mavilik uçar gibi verevine akıyor. Durmadan genişliyor dünyayla aramızdaki boşluk.

Bu boşluğu, söyleyen ağzı, kuruntulu gözleri ve uzak gövdesiyle sadece o doldurabilir. Ama zalimce oya-

lanıyor, kavrayışımıza yön verecek anlamlı sesini esirgeyerek eğleniyordu bizimle. “Ellerime bakarak gerçeğe ulaşacaksınız.”

*Basık pencerele sokaklar, sayıklayan
gözlerimden uyku gibi geçerken bana bir
yüz gösterildi, bir ifade... bir yüzün
ömüründe belki bir kez açan, içime
sessizce batan bir hayret!*

Eve dönemiyorum.

*Değişmiş sesimle kaldım. Değişmiş
gözlerimle beraber... Havada, tüllerin
derinliklerinde gövdem dalgalanıyor.
İçimde bir hız! Hızdan başka anlamı,
duygusu yok. Bilmiyorum, dağılan
ruhumun atomları mı? Işıksız belirtiler...
Yüzüme, kelimelerin yüküyle bakılmış.
Üreyen zerrelerle... herkesi içmiş sesi
yükseliyor onun.
Üstüme bir hikâye kuruluyor.*

Boş boş gülüşürken donuyordu gözlerimiz. Gizlice, habersizlik içinde, bir bakış edinmiştik. Uçuşan ellerine yalnızca düşünceler değil, içimizi gıcıklayıp ürperten cisimler de doğuyordu.

Parlayan bir çakı ve havuç... Akşamın yumuşak karanlığında havucu yontuşunu izliyor, bir sır verecekmiş gibi derinden yükselen mırıltısını dinliyorduk. “Merdivenli sokakta Havuç Hanım diye biri var. Cüce. Havuç Hanım’ı tanıyor musunuz?” Gözlerimize inanamazken, parmaklarının kafesinde cinsel bir organa dönüşen havuç, “Havuç Hanım beni yesin!” cümlesiyle havada yankılanıyordu. Duraksayan sesimizle cevap veriyorduk. Çakıp yiten duyguların şiddetinden saflığımız zedelenmiş...

“Hayır. Tanımıyoruz.”

Cepleri torbalanmış, kol uçları sökük, siyah bir ceket giymeye başlamıştı... Astarı iplik iplik ellerinin üstüne dökülen. “Enayice yanlış giyiniyorsunuz,” diyordu bize, “yalan elbiseler... Hayatta donunuzu seçme şansınız yok. Düşünün, ne demek isteniyor size? Şanssızlığınızı kuşanın! Anladınız mı? Olmayan bir kılık gerek.”

Kendine eklediği her şeyin bir anlamı olduğunu hissederek, sertleşen karanlıkta yürüyorduk. Uğuldaşarak birbirimize çarptığımızı görmek için havucu cebinden çıkarıp yüzümüze savuruyor, birden geri çekilip ateşli bir tiksintiyle azarlıyordu bizi. “Habersizler!”

Geceyi titreten gözlerinden manasız lekeler gibi geçiyorduk herhalde. Üflese, dağılıp gidecektik. Ama hayır... Tılsımlı sözleriyle her birimizi tek tek var edecekti. Benliğimizdeki gizli gücü dışarı çekip... Çaresiz, ürperen bir özlem halinde, büyüğü ihtimallerin havasından geçecektik.

“Karanlığı hissedin. Ne kadar geniş! Kat etmeyi deneyin hayalinizde, gecenin uzunluğunu. Bir anda bitersiniz. Bu ölçüler insana göre değil. Gündüz de öyle. Gündüzün aydınlığı... Heyula gibi... Bu büyüklükle kim başa çıkabilir? Şansınız varmış, bana rastladınız. Yutulmaktan kurtaracağım sizi. Hayat fazlalıkların toplamıdır. Ağırlıkların adı... Genişliklerin, derinliklerin... Bunu hissedemezseniz, boyunuzu aşan her şeyin hışmına uğrarsınız. Bir yerden bir ışık kütlesi gelir, kafanıza çarpar. Gökte bir yıldız titrer, sınırlarınız boşanır.”

Nezir, havadan gelen ani akımları savuşturmayı öğretecek bize. Hayatı atlatmayı... Dünyanın elinden tüymeyi... Denize şap! diye bakıp apışıp kalmayacağız. Bileceğiz ki dalga dalga patlayan suya kirpiklerin ince örgüsünden bakılır. Filtre!..

“Boş bulunmayacaksınız. Bir an bile. Bulunursanız bakışınız geri tepip gözlerinizin içinde vınlr. Gördükleriniz mahveder sizi. Beyniniz uyuşsun ister misiniz?”

Nezir’in bulutlaşan sesi sağılıyordu üstümüze. Geceyi eller gibi... Dinledikçe kendimizden geçiyorduk. Derken havuç karanlıkta parlamıyordu yine. Ürpertiler tazelenir! Gövdelerimizi dalgalandıran korku ve sevinç... Havada, anlamanın ve bilmenin atomları... Çare yok, peşi sıra yürürken sıkı düşüneceğiz! Gördüklerimizin sırrı nedir?

“Sır, gözlerimizde... Gözlerin gösterisinde... Hah hah ha! Göstericinize kanmayın. Gösterisi hileli. Bu bir üçkâğıt. Her şeyi gizlemek için dönüp duruyor öyle. Dünyayı gösterir gibi yapıp. Göz gerçeğin aynası değil, gerçeğin sırdaşıdır, sırların ajanı... Yutar mıyım hiç? İlk elden çakmanız gereken budur işte. Gözlerinizle yarışıp görüneni yaya bırakacaksınız. Her dakika her saniye... Gözlerinize fark atamazsanız gördüklerinize emilirsiniz. Hayatta dökmektir bunun manası. Yaşamak, görüneni atlatıp görünmez olanı göğüslemektir. Anlayabiliyor musunuz? Haybeye yürümüyorum, gecenin kalbini arıyorum. Dünyayı silkelemek kolay değil. Yoğunluk lazım! Hız alınacak bir yer... Kestirmeye çalışın, karanlığın özü nerde?”

Soluyuşumuz değişmişti sanki. Havayı kokluyorduk. Kesik kesik, şüpheyle... Köpeksi bir ruh edinmiştik. Gözlerimize karşı, korku ve güvensizlikle gerilip... Ağzının kenarında, aynı zalim pırıltı... Varlığımıza yön vermeye çalışırken, kısık gülüşüyle ağaçların bacaklarına dolandık.

Bu seste ne vardı ki kalbimizi koparıyor, uzak, ürkütücü duygulara sürüklüyordu bizi?

Bir uçuşuyla her şeyin ruhunu, özünü görünür kılan ışık silinmiş, bu silinişle gözlerim kayıp gitmişti. Görmüyor, seyrediliyordum artık. Gözlerim uzaklığımı kararmış, boşluğun derinliklerinden öylece bakıyordu. Üstüme geliyordu ışık... Donduran, yanıltıcı ışınlarla... Anlayamadığım için çaresizdim. Gözlerimin sonsuzluktan süzülüp beni bulduğu yer, neresi?

Bir anda yüzümdeki ifade yüzüne çekilmişti. Bulunmaz boşluk! Hayatın Nezir'de yok yere aradığı... Yakalanmış, kaçamıyordu. Zihnimde bir açılma... Işığın kırılmalarıyla dolu macerasına dalmış, doyulmaz bir zevkle sarsılmış olmalıydı. Yoksa, "Yansımalara uğradınız, şahane!" diyebilir mi? Hayır... Bu yüzle ifadeleşmek kolay değil. Derine batmış, koyu gözlerine işlemek... Sırrına ermek için, aynı doyulmaz zevkle ıssız kırılmalardan geçmeliyiz.

"Hergele! Her yolu çakıyorsun, değil mi? Sende dümenin Allahı var. Ama unutma, hayat boyu kız olacak nanesin." Üflediği havayla gövdemi itse de aramızda gizli bir bağ kurulmuştu. Duyulur duyulmaz fısıltısına sesiz bir iç çekişin eklenişiyle...

Bilmiyorum çınarların ağırlığından nasıl geçtik. Suların dinmez parıltısından... Ne vakit yaya bıraktık... Yolların genişliğini, yıldızların uzaklığını... Nezir, karanlığın kalbini bulduğunda neyi sezmekteydim. "İşte, gecenin büyüdü alanı, gidip oturacağımız yer."

İşkembecide çalışan çocuklar sokak lambasının altında halkalanmışlar, kocaman havanlarda sarmısak dövüyorlardı. Üstlerinde, titreyen bir aydınlık... Öyle solgundular ki gülüşmeleri hafif bir esintiyle sızlanışa dönüşüyordu. Kimseye ilişmeyen bir ağlayışın yankısına...

"Bunlar konuşamaz, çığırışrlar." Gizli, kısık sesiyle havada gözenekler açıyordu Nezir. Görünmez olanı gö-

Onda doğaüstü bir güç var. Ucuz bir araba kokusunu ümitsizce kapanmış güneşten, kükreyen rüzgârdan daha önemli kılabiliyor!

Dilinin görünmez ışığıyla büyülenip içine düşeceğimiz havai tuzakını örüyor! Varlığının nedeni bu.

Metropolün kıyısında yaşayan bir grup yoksul genç, hayata karışmak için önder belledikleri çekici, karizmatik bir liderin, ağabey bildikleri Nezir'in peşine takılır. Ancak "havanın içindeki gözenekleri" bile hizaya soktuğuna inanan, kelimelerin "çarpıcı bir düzenle diline döküldüğü" Nezir kendini yol gösterici olmakla sınırlamaz. Elde ettiği gücü bırakmaya, hükmetmekten vazgeçmeye niyeti yoktur. Gelgelelim dört gençten sadece biri onun ezici cümlelerinin karşısında duracaktır. O da, "Onu hissetmekten kendime eğilemiyorum," diye yakman ve iktidarın değil de aşkın dilini konuşan Cihan'dır.

Aşk İşaretleri dil ustası Latife Tekin'in dille hesaplaştığı, karanlık bir roman. Meselesi, yazarın kendi sözleriyle: "Etkileme, büyüleme, dille iktidar kurma, gücü ele geçirme... Hayatı anlamlandırarak başkaları hakkında konuşma önceliğinin insana geçirdiği güç, iktidar... Kimsenin cümle kuramadığı bir yerde, cümle kurup kabile reisi olmak..." İlk baskısı 1995'te yapılan, Tekin'in "dilsizliğe, sessizliğe övgü romanı" olarak tanımlandığı **Aşk İşaretleri**, belki de bugün, yayımlandığı günden daha güncel...

#tahakküm #iktidar #büyüleme #güçlülükleri #dilsizlik #aşk

 can

can yayinlari.com | | | can yayinlari

roman

ISBN 978-975-07-4025-3

9 789750 740251